

Paul M. Sava

Geo

Finalul nopții către zi

"Suntem ... morți ... iar ... acesta ... este ... Iadul!"

("We... are... dead... and... this... is... Hell!")

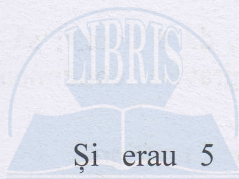
Stephen King – "The Stand"

Cuprins

Cuprins	5
Prefață de Călin Ciobotari	7
Prolog	11
Capitolul 1. Copilăria	13
Capitolul 2. Mama lui George	18
Capitolul 3. Clasa a opta	22
Capitolul 4. Cina în familie	28
Capitolul 5. Reguli	33
Capitolul 6. Femeia	41
Capitolul 7. Final și început	45
Capitolul 8. Vacanța	49
Capitolul 9. Un nou început	54
Capitolul 10. Ana	57
Capitolul 11. După ea	61
Capitolul 12. Eau D'Issey	70
Capitolul 13. Final de liceu	84
Capitolul 14. Tango argentinian	101
Capitolul 15. Frumoasele sabine	145
Capitolul 16. Cantarină	173
Capitolul 17. Înapoi în clasa a cincea	185
Capitolul 18. Le Cordon Bleu	210
Capitolul 19. Finalul nopții către zi	221
Epilog	228

Prolog

Și erau 5 cuțite. Unul mic, de feliat. Nu prezintă particularități anume, în afară de faptul că nu l-a folosit mult timp în bucătărie. În scurt timp, a devenit un cuțit pe care îl purta în rucsac, mai oriunde, în special când își făcea drumețiile prin parcuri și păduri, unde nu se știe când apare ocazia de a-ți scrijeli numele pe vreun copac sau vreun foișor și să rămâi faimos pentru tot restul timpului.

Apoi era cuțitul de bucătar începător. Dat fiind că este o lamă pregătitoare, are dimensiunile mult mai mici și a costat foarte puțin, înfim chiar față de restul cuțitelor lui. Dar lama făcută din oțel franțuzesc este foarte rezistentă. Înainte de a adăuga satârul colecției lui, el a folosit acest cuțit pentru a toca sau chiar a desface nuci proaspete de cocos. Lama a rămas intactă, iar după câte o ascuțire la piatră, o dată la câteva săptămâni, este uimit să recunoască faptul că acesta este încă cel mai des folosit cuțit în bucătăria lui.

Am ajuns la elegantul satâr. Este un satâr chinezesc, de greutate mică, cu tăișul rotunjit, deci manevrabilitatea lui este cu atât mai fină. L-a primit cadou exact în momentul în care își dorea unul, așa că a fost foarte fericit. L-a folosit la fel de mult ca pe toate celelalte lame din colecția lui. Toate îi sunt instrumente pe care le gădilă cu plăcere zilnic sau de câte ori are și caută ocazia.

Numărul patru este un briceag de vânătoare. L-a primit când se gândea la o excursie montană, dar nu a avut vreodată ocazia să îl folosească. S-a împăcat cu ideea, iar acum folosește oțelul călit pentru a rezolva treburile banale ale casei.

Numărul cinci este cuțitul lui trofeu. Este un cuțit de bucătar american în mărime completă. Lama imensă cu tăiș subțire și spate masiv are o bază solidă pentru spart și mâner negru ergonomic din cauciuc finisat. Mai mult decât atât, este replică după același cuțit folosit de personajul Michael Myers în celebrele filme. Tăișul fin a prins deja două semne de uzură, dar în scurt timp, tânărul bucătar a rezervat acest cuțit numai cinelor

deosebite, pentru meniurile gourmet intime, dacă dorești să le numești astfel. Această lamă a atins numai gravlax, condimente rare, fripturi în sânge și roșii delicate.

Capitolul 1. Copilăria

Copilăria este un lucru de neînviat pentru tânărul George. Încă din clasa a cincea se încadrează în primele două locuri din colectivul clasei, ca obez. Puștiul de pe primul loc a devenit bătaușul clasei, în urma traumei morții tatălui lui, așa că George este singur pe front.

Să intrăm în prezentul de atunci. George Flavius. 155 centimetri înălțime, 65 kilograme, mergând către 70, păr negru, tuns "periușă", îmbrăcat cu haine de obor, urmând ca într-un an să adauge o pereche de ochelari de vedere înfățișării lui. Vorbește numai politicos, evită certurile, are privirea umilă ațintită numai în jos și preferă cărțile contra popularelor jocuri video. Citește mult și singurele lui prietene sunt fetele băiețoase care vin și pleacă de la școala stranie de arte din Focșani, pentru câte un semestru sau două, către și de la școala generală numărul 1. Singura lui șansă de supraviețuire este să se împrietenească cu cel considerat "tocilarul clasei". Vezi tu, într-un grup de copii care se învârt în jurul vârstei de 12 ani, cei mai puțini populari sunt cei grași și timizi, urmați de cei tocilari și prostuți. Tocilarul prostuț este acel băiețel cu trăsături de fetiță care trece întotdeauna neobservat. Dacă ar fi ca cineva să îl tachineze, mintea lui suferindă de un retard polianic este înclinată să perceapă posibilele îmbrânceli și înjurii ca semne prietenești. Cristi Magiun. Strigat "Magiun" atât de răutăcioși cât și de prieteni.

George este prietenos. Nu are de ales. Având conformația pe care o are, alături de timiditatea lui, este etichetat drept cel "mare și prost" al clasei. Magiun este singurul care nu îl vede în acest fel. Nu are cum. Nu diferențiază răul de bine. Personalitatea lui naivă îl îmbină să îl accepte pe George foarte repede și nu după mult timp, apar și invitații prietenoase.

-George, vrei să vii la ziua mea?

George nu a mai fost invitat vreodată la ziua cuiva. Nu a primit invitații nici din partea fetițelor băiețoase care au trecut și vor trece prin sala de clasă cu litera E, cu un colectiv constant de

31 de elevi. Însă de această dată, George nu este conștient de faptul că mai devreme în zi, Magiun, invitasese și alți câțiva copii inamici ai clasei, care s-au vorbit să întindă o cursă lui George; Să îl facă de râs, chiar în ziua petrecerii.

Se apropie infama zi de vineri, iar mama lui George, doamna Flavius, merge cu el să găsească un cadou. Au găsit un tricou haios și acceptabil ca preț, așa că l-au cumpărat. Vine ora 17:00. Doamna Flavius și cu micul George au ajuns pe strada Doctor Pop, în fața blocului lui Magiun.

-Hai, sună la interfon. Ești băiat mare de acum! Vezi dacă e cineva acasă!

Încurajat de mama lui, George sună la numărul 24 și îi răspunde chiar Cristi.

-Urcă sus! Te așteptam!

Cei doi își iau la revedere, iar micul George urcă scările. Urcatul până la etajul patru în sine este o provocare pentru el. Numărul crescând de kilograme îl încetinesc mult și îi pune un zid de beton în fața fiecărui pas. George numără fiecare treaptă urcată, împăcat fiind de gândul numărul scărilor rămase. După fiecare etaj, se uită în spatele lui, bucuros că a reușit să mai treacă un nivel. Când a ajuns la etajul 2, se gândi "la etajul 2 locuiesc eu. Mai am de urcat doar cât aș avea ca să ajung acasă.". Și așa începe să urce până la etajul 3. Pe piept are deja urme de transpirație. Își privește tricoul și își simte tot spatele ud. Ce e de făcut? Contează mai puțin, poate; în scurt timp va fi doar el cu prietenul lui, vor mânca tort și se vor juca jocuri pe consola de televizor. I se va usca tricoul până atunci și îi va păsa prea puțin de orice altă grijă.

Obosit și gâfâind, ajunge în fața ușii cu numărul 24. Este o ușă frumoasă lăcuită cu cifre strălucitoare. Ușa de la apartamentul familiei lui este dintr-un stejar maron nelăcuit, este o ușă simplă și neinteresantă. Dar aceasta este o ușă frumoasă. Clar aici locuiește familia Magiun! George sună la ușă și prinde chiar un zâmbet de bucurie, lucru rar pentru el. O femeie mare, plinuță și zâmbitoare deschide.

-George? Bună! De ce ai venit așa târziu? Toată lumea a mâncat deja. Hai intră! Cristi!

George e nedumerit. Ceva nu se leagă în mintea lui ... sau poate nu vrea să accepte. Toată teroarea prin care trece zilnic la școală și prin momentele din familie îl face să simtă nevoia teribilă de a-și lăsa garda jos într-un moment de relaxare. Poate avea un moment de relaxare doar cu cineva care nu îi vede defectele. Cristi este singura persoană de acest gen din viața lui, de până acum. Cine altcineva ar mai fi putut veni la petrecere?

Apare Cristi.

-Bună! Uite, asta este pentru tine.

-Mulțumesc! Hai în cameră. Au venit toți prietenii noștri de la școală!

George nu are cum să scape. Mama lui vine să îl ia de aici abia în 3 sau 4 ore. Mergând către cameră, vede prin crăpătura ușii pe cei 4 băieți care i-au făcut viața un calvar încă din prima zi a școlii; l-au bătut, l-au jignit, i-au dat cărțile pe jos, l-au batjocorit. Printre ei, este și celălalt copil obez, Tom. Toți se joacă un joc cu soldăței, tipă unii la alții și se comportă ca și cum nu ar mai fi nimeni în jur, exact cum se comportă și la școală. Văzându-l pe George, Tom este primul care se afirmă.

-Cristi, da' nu ai spus că vine și ăsta!

Cristi ezită răspunsul. Dar George nu poate fi supărat pe el, pentru că este unica lui șansă de supraviețuire de calvarul ce va urma. Doamna Magiun vine.

-George, ți-am aranjat o farfurie cu mâncare! Este calduță încă!

-Da, du-te și mănâncă, grasule! spune Tom, acum devenit liderul găștii de întâmpinare.

-Cristi, vino și stai cu George cât mănâncă. spuse doamna Magiun.

Cei doi copii se duc în sufragerie. Lui George chiar îi este foame. Nu a prea mâncat pentru că știa că îl vor aștepta bunătați aici. Acum abia dacă poate atinge ceva din frică. Trebuie să mănânce puțin pentru a-și pune o mască, crede el.

În sufragerie, vede o masă imensă cu farfurii și platouri consumate. Toate bunătațile sunt mâncate, fața de masă este pătată de tot felul de sucuri. Iar toate platourile cu prăjituri sunt golate. Într-o margine este farfuria așezată de mama lui Cristi.

Capitolul 15. Frumoasele sabine

Întors la cămin, Geo o întâlnește din nou pe Ana, studenta de la Conservator. Este ora 6 dimineața, iar el se bucura de o sticlă de suc și o pungă de covrigi crocanți.

-Ce faci? Bună dimineața! Unde sunt cei doi?

-Au plecat într-o altă cameră, să facă rost de niște cafea. Am stat toată noaptea!

-Vrei un covrigel?

-Da, mulțumesc. Îmi e așa o foame! Și trebuie să plec într-o oră la repetiții!

-Înțeleg ce simți.

-De unde știi tu? Ești la medicină! Aaa! Tu ești cel cu profesoara de Muzică!

-Colegii mei de încredere ți-au spus și ție?

-Normal. Suntem prieteni de mult timp. Spune-mi, cine e? Mihaela? Ana? Ioana?

-Cred că aș fi mai deschis la discuții la un pahar de vin diseară, la terasa de pe Lăpușneanu.

-O, haide! Nu mă ține în suspans, pentru că nu îmi place!

-Bine, îți spun! O, vai! Am uitat! Lipsa asta de vin din sânge ...

-Nu merge altfel cu tine, nu-i așa?

-Bătrânețea vine cu tot felul de afecțiuni din astea!

-Ei, hai! Dar câți ani ai, tu?

-84!

-Hai, măi! Ai cel mult 30! Am ghicit?

-Ai ghicit!

Entuziasmul pueril al unei femei trebuie întotdeauna satisfăcut la timp! Aș spune ce urmează apoi, dar unii dintre voi m-ați considera misogin, ceea ce vă asigur că nu sunt.

George nu știe ce l-a apucat. Dar adevărul este că, pentru prima oară în foarte mult timp, are o întâlnire în centrul orașului, cu o tânără, cu care nu trebuie să se ascundă. Momentan, acest lucru i se pare mult mai important decât îmbrățișarea caldă a unei femei iubitoare.

Cu Ana numărul 3 se găsește având discuții despre nimicuri. Evită să îi spună numele respectivei profesoare. Geo nu îi va dezvălui identitatea în fața nimănui.

Cei doi se bucură de câte un vin fierț, dar pentru Geo, bucuria se termină aici. Noua Ana îi vorbește despre cele mai plictisitoare lucruri: exerciții muzicale, fratele ei, mama ei, pianul ei ieftin și banala ei chitară Hora. Dar George aplică fidel lecțiile învățate. O lasă să vorbească și se prefacă interesat de tot ceea ce spune. Iar, precum rezultatul unui exercițiu matematic atent făcut, ea îi mulțumește:

-Nimeni nu m-a mai ascultat cum mă ascuți tu acum.

La finalul serii, George o sărută pe Ana, exact în modul în care a fost învățat: cu gura mai mică, pentru ca și partenera să se bucure de sărut și folosindu-și limba pentru a se juca cu a ei. Răspunsul Anei este cel previzibil:

-Cât de bine știi să săruți!

George nu simte nimic în suflet, nicio văpaie. Simte doar normalul despre care vorbește societatea atât de des. L-am întrebat odată pe George „Ce este normalul?”. El mi-a răspuns „Ceea ce majoritatea indivizilor dintr-un grup consideră acceptabil”. Este corect, dar ce înseamnă asta? Chiar vrei să trăiești într-o lume acceptabilă? Sau mai degrabă într-una absolut glorioasă? Geo vrea să trăiască într-o lume absolut glorioasă și superbă. Cei din jur sunt cei care îi agață greutatea de plumb de glezne. Iar el este unul singur, în această bătălie cu restul lumii.

În următoarea seară ajunge iarăși la draga lui Ana. E seara în care îi gătește Tagliatele cu ton și lămâie. Cina este delicioasă, în special în compania unui vin italian din faimoasa insula Asti, pe care Ana l-a cumpărat pentru George - un Chardonnay. Geo se comportă ca și până atunci. Zâmbește, o ascultă pe Ana și se lasă pradă iubirii ei. Amândoi se simt atât de relaxați și confortabili în compania celuilalt. Niciunul nu se mai străduiește să îl țină pe celălalt interesat, pentru că amândoi au ajuns la același nivel de comunicare. Așa că amândoi își savurează liniștiți cina și vinul în așteptarea amorului.

Telefonul lui George sună. Este Ana numărul 3. El îi răspunde pe un ton neutru, pentru a nu o speria pe cea care îi zâmbește.

-Bună!

-Bună, George. Te-am sunat să văd ce mai faci.

-Bine. Savurez un pahar de vin. Tu?

-Vreau să te invit la un recital mâine seară.

-Sigur. Accept cu plăcere. Te sunt eu mâine?

-Bine! Ce fericită sunt! Ne vedem mâine! Te sărut!

-Și eu. Pa pa!

Ana îi aruncă o privire nedorită, dar menținându-și starea de fericire.

-Dar cine te sună la ora asta?

George nu știe ce să-i răspundă. Momentul pe care amândoi l-au prevăzut, este foarte aproape.

-A fost o fată, nu-i așa? Nu trebuie să-mi spui. Important este să o iubești și să o faci fericită. Să ții minte tot ce te-am învățat, iar ea își va dăruia inima ție.

Ana îi zâmbește în continuare. El este fără cuvinte.

-Eu nu mai port ranchiună nimănui, să știi. În trecut, au fost cei pe care i-am urât și le-am dorit rău. Dar acum, în acești ani, în care am trăit multe lucruri, am descoperit că este mult mai bine să iubești. Tu, dragul meu George, nu ești un om. Ești iubire în costum de om. Aș vrea să faci orice femeie fericită, așa cum m-ai făcut pe mine. Dacă vei mai dori vreodată să te întorci la mine, să facem dragoste, eu te aștept cu mult dor în inimă. Vreau să te îmbrățișez acum.

Ce spui de acest final? Mi-ar fi plăcut și mie, mai mult ca orice altceva. Dar nu s-a petrecut așa. George a evitat despărțirea, pentru că, adevărul este că nici nu știa dacă să se despartă de ea sau dacă va fi cu cealaltă Ana. Pur și simplu nu a știut ce să facă. Așa că a abandonat-o pur și simplu pe draga lui Ana, cea care și-a pus sufletul și încrederea pe tavă, în față lui. Pur și simplu a început să se întâlnească cu Ana cea tânără și nu a mai dat atenție femeii care încă îl așteaptă cu o sticlă de vin și cu patul din dormitor curat și îngrijit.